

Sara Mergole Vukovič
PRAVLJICA O MAVRIČNI DEKLICI

Čisto blizu v veliki hiši v velikem mestu živi majhna deklica. Komaj šest let ima, pa je že šolarica. Vsako jutro jo očka odpelje v šolo. Tam se igra, riše, prepeva, se uči črk in števil. Po pouku gresta z mamico v knjižnico, saj zelo rada posluša zgodbe.

Zvečer, ko se na ulici prižgejo svetilke, stisne k sebi puhastega medvedka, smukne pod toplo odejo in zakliče na ves glas: »Mamica, povej mi pravljico, prosim!« Mama ji prinese skodelico dišečega čaja ter slasten rogljiček in začne pripovedovati:

»V daljni deželi v majhni hiški v majhni vasici živi deklica. Komaj šest let ima, pa že skrbi za svoje bratce in sestrico. Vsako jutro si da na glavo veliko prevelik vrč in gre z njim po dolgi prašni poti po vodo. Za njih in za malo kozico, ki je njihovo največje bogastvo.

Bosa je, a že dolgo ne čuti več vročih kamnov pod svojimi stopalci. Ko pride do sosednje vasice, kjer prihaja voda nekje iz globin izsušene zemlje, je sonce že visoko na nebu. Vode je malo.

Potrpežljivo čaka, vsi čakajo, večinoma otroci. In že se vrača. Vrč postaja težji in težji. Sama je na poti in strah jo je. Vsaka senca je podobna zveri, ki jo hoče napasti. Gleda le v tla in si daje pogum s petjem.

Ko se vrne nazaj k majceni hišici, ne sliši otroškega smeha. Tudi bratce in sestrico je strah, saj so bili čisto sami. Trebuščki so prazni, lakota gleda iz njihovih velikih očk. Začelo se je temniti in zdelo se jim je, da slišijo zavijanje hijen. Pa je bil le suh veter, ki je vrtinčil pesek okoli slamnate hiške.«

»Zakaj pa ne pokličejo mamice?« se je začudila svetlolasa deklica. »Ona bi jim dala jesti in piti, kot vse mamice na svetu, kajne?«

»Seveda, mala neučakanka, takoj povem naprej!« in je nadaljevala zgodbo:

»Že dolgo ne poznajo več maminega objema. Najmanjši deček je bil še dojenček, ko je zbolela. Ni imela denarja in ni šla k zdravniku. Četudi bi prodala kozico, katere mleko menjajo za prgišče riža, bi to bilo dovolj le za pot do prvega mesta, kjer bi ji lahko pomagali. Tako pa je nekega dne dolgo dolgo spala in ko je tudi jok najmlajšega ni prebudil, so tekli po pomoč. Vaščani so mamo odnesli kot že mesece poprej očeta. Ostali so sami. Ni bilo več mame, ki bi delala na plantaži datljev in prinašala v kočo edini zaslužek.«

»Zakaj pa niso šli k babici? Pa učiteljica bi jim tudi pomagala. Je mama na plantaži dobila veliko denarja?« je nasula vprašanja mestna deklica.

»Ne, babice niso poznali. V tistih krajih je veliko otrok samih. V šolo ne hodijo, čeprav si želijo. Že en sam svinčnik je za njih večji zaklad kot zate računalnik in televizija skupaj. Čeprav je njihova mama delala od jutra do mraka, je zaslužila tako malo, da si pri nas ne bi mogla kupiti niti kepice sladoleda. Naj nadaljujem.«

»Otroci so se kot mucki zbrali okoli sestrice, saj jim je vsak večer, ko so se na nebu prižgale zvezde, pripovedovala zgodbe. Vsakič drugo. Slišala jih je ob vodnjaku od neke prijazne bele gospe. Tam je tudi dobila pravi zaklad - mavrični svinčnik. Če je z njim potegnila po kamnu, je za sabo puščal čudovite pisane sledi.

Odprtih ust so poslušali o daljnih krajih, kjer je trava vedno zelena, kjer vsi otroci hodijo v šolo, spijo v posteljah, se vozijo z avtomobili, niso nikoli lačni in jih ni strah, saj sta ob njih mamica in očka. Ko dežuje, na nebu nastane barvast lok, pod katerim je skrit lonec zlata. In temu loku je ime mavrica. Niso je še videli, saj tam redko dežuje.«

Deklica je zdrsnila izpod odeje. Segla je v šolsko torbo in dala mamici škatlo svojih najljubših barvic. »Mamica, prosim, pošlji otrokom moje barvice, saj jih imam jaz še

veliko. Potem bodo lahko narisali celo mavrico. Pa medvedka jim tudi dam, pa rogljičke in bombone tudi. Saj lahko?»

»Seveda, ti moja mavrična deklica. Takoj jutri jim pošljeva barvice. Če pa želiš, ti poiščeva prijateljico, ki živi v kraju, kot je v pravljici.«

»Pravo punčko iz Afrike?« ni mogla verjeti mala navihanka.

»Čisto pravo. Vsak mesec ji bova poslali nekaj denarja. Manj, kot jaz porabim za telefon v enem samem dnevu. Tvoja nova prijateljica pa bo tako lahko hodila v šolo in ko odraste, bo lahko sama pomagala drugim,« se je nasmehnila mamica.

** Danes naša šolarka ne posluša več pravljic. Ob večerih gleda slike druge male deklice, ki živi daleč v črni Afriki. Obe zdaj poznata že celo abecedo. In ko bosta veliki, bosta obe čisto pravi zdravnici.

Njune sanje so stkanе iz mavrice, ki povezuje deklico iz velike hiše v velikem mestu z deklico iz male hiške v mali vasici.